

DE HELD

door NANNIE VAN WEHL

ER was eens een jongen, die veel te veel detective-Jongensboeken had gelezen. Van die boeken, waar jongens detectivewerk doen. O, wat benijdde hij die jongens, die altijd maar weer geheimzinnige dingen vonden — briefjes met geheime tekens, ringen met een doodshoofd in de steen gegraveerd, medaillons met verschrikkelijke spreuken achter op verbleekte portretten — of die altijd maar weer geheimzinnige mannen ontmoetten, of

had hij les, dan werd hij bijgewerkt; want wie altijd zó met detectiveverhalen bezig is, heeft natuurlijk geen tijd om te werken — als hij niet oppaste zou hij Woensdagmiddags ook nog les krijgen —) om op zijn vrije Woensdagmiddag eens in de binnenstad te gaan wandelen. Ja, wandelen — Zijn fiets zou hem natuurlijk in zijn bewegingen belemmeren — Waar laat je je fiets, als je misschien in een kelder moet gaan zoeken naar schatten, begraven onder de rode tegel, vier schreden van de lange wand, drie van de korte? Of als je ineens een auto aan moet houden om den ontvoerder achterna te rijden

Schoon de fiets wel makkelijk zou zijn, als er

veelbetekenende dreigende gesprekken afluisterden.

Hoe onze jongen ook zocht en rondsnuffelde — hij vond nooit iets verdachts of geheimzinnigs. Hoe onze jongen — hij heette Piet — zijn oren ook spitste, hij hoorde nooit iets veelbetekenends, of bedreigingen. En hij wou toch ook zo graag detective zijn. Hij wou toch ook zo graag een inbraak verhinderen, een moord voorkomen, een samenzwering ontdekken, een weggevoerd kind redden.

Als hij van huis naar school en terug ging, had hij gewoon geen tijd meer om nog met vriendjes te stoeien en te babbelen. Overal op letten — ogen en oren duchtig de kost geven — Doch in de stille buitenwijk waar hij woonde, viel heel weinig te beleven. Dus kwam hij op het denkbeeld om op zijn vrije Woensdagmiddag — (Zaterdag

ergens een schot viel. Dan kon je net zolang gaan rondrijden tot je een agent had. Of als de vlammen van den brandstichter ineens al uit het dak sloegen, kon je mooi gauw om de spuit.

Neen, toch maar niet zijn fiets. Met de tram de stad in, en dan verder lopen. Wat is het druk en gezellig in de binnenstad! Hij komt hier eigenlijk nooit. Ja, met illuminatie of met de optocht op Koninginnedag.

De stad boeit en vermaakt hem zó, dat hij er even zijn onheilen en zijn plicht, die te verhoeden, voor vergeet.

Hij moet ogen en oren de kost geven? Opletten! Zien, waar een heldendaad nodig is — en die dan doen. En misschien morgenochtend al met een portret in de krant staan: „De jeugdige held —

zijn snel begrip — zijn voortvarendheid — Zijn moed, zijn opoffering. Steeds smaller worden de straten — Steeds hoger en armoediger de huizen — Ja, dat is de „binnenstad,” waar hij zoveel van gehoord heeft.

Soms, ineens, zijn er heel nauwe straten met heel kleine huizen. Zó had hij zich de „binnenstad” nooit voorgesteld! Telkens opnieuw vergeet hij zijn detectiveplannen, omdat alles zo belangwekkend is om hem heen. Het is, of hij in het buitenland reist.

In een heel nauw straatje, met zulke lage huizen, dat hij de dakgoot met zijn vingertoppen zou kunnen aanraken, als hij op zijn tenen ging staan, komen al zijn plannen en heldhaftigheden weer terug: Rondkijken! Opletten! Luisteren!

Langzaam, spiedend, met gespitste oren gaat hij verder. Over de morsige keien, langs de vervallen

huisjes. Achter de lage ramen hangen flarden van gordijntjes. Hier en daar probeert nog een mager spichtig plantje te bloeien in een potje op een scheefgezakt bloemenrekje. En dan — incens — wat is dat? Geschreeuw? Hulpgeroep? Hij versnelt zijn passen. Het geluid zwelt aan. Daar wordt niet geschreeuwd, daar wordt gehuild als in allerhoogste nood. Daar wordt gehuild — en dan een kind —. Een kind heeft hulp nodig — welnu, hij zal helpen, hij — Piet! Hij springt, zonder verder op of om te zien, op de vervelozе deur toe, waarachter hij het bloedstollende gebrul hoort. De deur vliegt open — hij staat ineens in een ruimte, als kapsalon ingericht. Op de kapstoel zit een jongen van een jaar of zes en de kapper is geduldig bezig de geweldige Piet-de-Smeerpoets-haardos van den kleinen jongen te knippen — ondanks diens pogingen om zich los te wurmen en diens oorverdovend gebrul.

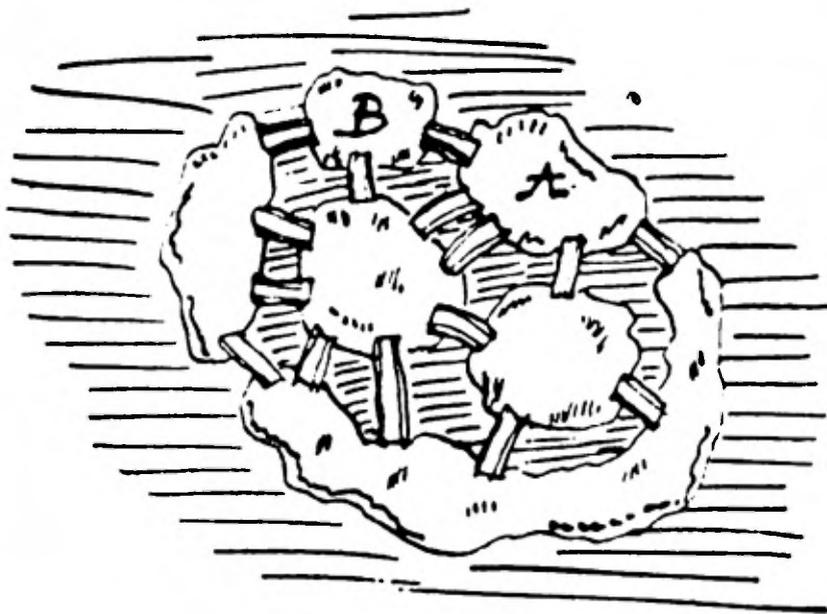
Had Piet nu maar eerst even rondgekeken! Dan had hij buiten voor het lage raam de koperen bordjes zien hangen, die de uithangbordjes van een kapper zijn.

Nu staat hij daar — voor mal. De kapper verliest opeens zijn geduld en snauwt hem toe: „Wat mot dat?” Ja, Piet kan moeilijk zeggen, dat hij met zo'n haast binnen kwam om zich te laten knippen. Piet stamelt, vuurrood: „Ik dacht —, ik dacht — dat er wat was —”

„Zo?” plaagt de man. „Dacht jij, dat er wat was —”

En de jongen schreeuwt hem opeens verbolgen toe:

„Gaat 't je an! Gaat 't je an! Gaat 't je an — !” „Een lelijke bemoeial” — broemt de man en knipt dreigend met de schaar. Dan pakt hij zijn slachtoffer weer. En Piet maakt benen — doodverlegen. Voorlopig is hij van zijn detective-neigingen genezen.

Zes eilanden zijn door 15 bruggen met elkaar verbonden.

Ga van eiland A. naar eiland B. terwijl je over alle 15 bruggen gaat — waarbij je elke brug maar eenmaal moogt gebruiken.